

ΜΕΡΟΣ Β΄

Τερατικές μορφές

* * *

† ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ¹

Ιουλίου 11. 1950

Ἡμέρα τῆς Μοναχικῆς μου κουράς, καθ' ἣν ἐκλίθην νά δώσω ὑπόσχεσιν τηρήσεως τῶν τριῶν ἀρετῶν τῆς μοναστικῆς ζωῆς ἥτοι τῆς παρθενίας, ἀκτμηοσύνης, ὑπακοῆς.

Ἡ Μοναχική κουρά δέν εἶναι μυστήριον ἀλλ' αὐτή αὐτή ὡς ἄνω ὑπόσχε-σις ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, καθ' ἣν κήρει τήν κόμπη σταυροειδῶς ὁ Ἅγιος Ἡγούμενος εἰς ἐνδειξιν καθαιρισμοῦ τῶν σκέψεων, διανοημάτων καί συλλογισμῶν ἀπό κάθε ἐπὶ ἐπιρρεῖαν διαβολικήν, ἀλλά καί ἀποξένωσιν ἀπό τόν βίον τοῦ κόσμου, καί μετάστασιν εἰς τόν κόσμον τῶν Ἁγίων. Ἐπέρχεται δηλ. θάνατος ὡς πρὸς τόν κόσμον.

Ἐπί τῷ ἀκούσματι τῆς κουράς, πολλάί εὐχαί ἐκ τῶν ἀνωτέρων μου² ἐδώ-

¹ Μεταγραφή ἀπό τό προσωπικό ἡμερολόγιο τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κυροῦ Θεολόγου, τό ὅποιο διασώζεται πλέον στό ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καί Τυρνάβου. Ἐπιμέλεια Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἱερωνύμου, ἰδίως γιά τήν ἀπόκτηση καί φύλαξη τοῦ ἡμερολογίου, ὡς καί τήν ἀκρίβεια τῆς ἀντιγραφῆς, τηρουμένης τῆς ὀρθογραφίας τοῦ χειρογράφου κεκμένου.

² Ἐννοεῖ τοὺς Προϊσταμένους σπίν Ἀδελφότητα Θεολόγων Η ΖΩΗ, σπίν ὅποια τότε ἦταν ἐνταγ-μενος, πρὶν προσληφθεῖ ὡς Ἱεροκλήρξ ἀπό τόν Μακαριστό Μητροπολίτη πρῶτα Λήμνου καί Ἁγίου

θησαν ἐγκάρδιοι. «Ὁ Κύριος νά σέ ἀξιώσει νά ἀνταποκριθῆς εἰς τήν ὑψηλὴν ἀποστολήν εἰς τὴν ὁποίαν σέ καλεῖ, καί νά διατηρήσῃς καθαράν καί ἀμίαντον τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τὴν ὁποίαν σοῦ ἐμπιστεύεται, παραδίδοντάς τιν ὅπως τὴν παρέλαβες...». «Εἶναι χάρις τοῦ Κυρίου ἡ τοιαύτη σου κλίσις...».

Μέ αὐτάς καί πολλῶν ἄλλων εὐχάς καί προσευχάς καί μέ πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς τιμῆς τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνει ὁ Κύριος, κατὰ τὰς 7:30 μ.μ. εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Ἀσωμάτων (Πετράκη) ἐν μέσῳ ἱερᾶς κατανύξεως ἔγινε ἡ κουρά ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἡγουμένου κ. Χρυσοστόμου, παρισταμένων καί τῶν σεβ. π. Χριστοφόρου ὡς ἀναδόχου καί τοῦ κ. Καψιμάλη, ψάλλοντος, καί πλήθους ἀγαπητῶν ἀδελφῶν προσευχομένων, ὅποτε περιεβλήθη καί τό μοναχικόν πλέον σχῆμα, δεῖγμα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μου ἀπὸ τὰ γίνα (sic) καί ἐγκόσμου.

Αἱ 12η, 13η καί 14η ἡμέραι ἦσαν τοιαῦται περισυλλογῆς καί προσευχῆς. Κατ' αὐτάς ἐνετρίψισα (sic) εἰς τοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀπὸ τὰ ἅπαντα αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους τόσον ζωντανὰ ὁμιλεῖ διὰ τό ὕψος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος, πού πλέον ὑψηλόν αὐτοῦ, δέν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰουλίου 15. 1950

Ἡμέρα ἱστορική, ἡμέρα σταθμὸς, ἀρχὴ Νέας Ζωῆς, καί εἰσόδου μου εἰς τό Ἅγιον καί φρικτόν τοῦ Κυρίου θυσιαστήριον.

Μέ συνοδεύουν κατὰ τὴν εἴσοδόν μου αὐτὴν αἱ ὀλόφυχοι προσευχαί τῶν ἀδελφῶν, Πατέρων, γονέων καί πάντων ὧσων παρευρέθησαν εἰς τὴν ἱεράν ταύτην μυσταγωγίαν.

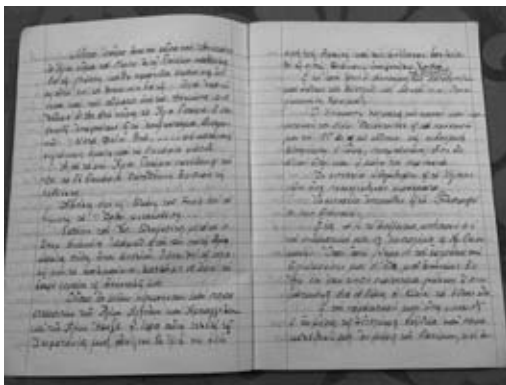
Ἦρα 7:30 τό πρωὶ τῆς 15/7/1950 ἡμέρα Σάββατον, εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονὴν Ἀσωμάτων. Παρέστησαν καί πάλι οἱ σεβ. Πατέρες π. Χριστοφόρος, π. Ἱερώνυμος, π. Νικόδημος, π. Καλλίνικος, ὁ Ἅγιος Ἡγούμενος π. Χρυσόστομος, καί οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς, ἐπίσης ὁ Διάκονος π. Σπυρίδων Μπιλάλης. Πρόκειται σέ λίγο νά γίνη ἡ εἰς Διάκονον Χειροτονία μου ὑπὸ τὰς εὐχάς ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐπίσης τῶν σεβ. κ. Παναγιωτοπούλου, κ. Κωτσάκη, κ. Οἰκονομίδη καί κ. Καψιμάλη.

Ἐκλήθη διὰ νά κάμῃ τὴν χειροτονίαν ὁ Πατάρων Μελέτιος.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Δοξολογίαν μέχρι ἧς ἀνέμενα εἰς τό Ἱερόν. Πρὸς τό τέλος αὐτῆς λαβὼν ἀνά χειρᾶς τό στιχάριον, ὠράριον, ἐπιμάνικα, ἐξήτησα τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἐπισκόπου εἰπὼν, «Εὐλόγησον Δέσποτα τῷ στιχαρίῳ σὺν τῷ

Εὐστρατίου καί κατόπιν Τρίκκης καί Σταγῶν κυρὸ Διονύσιο.

ώραρίω». Ένεδύθην μετά τό σι-
χάριον, μέ τό ώραρίον ἔζωσα τήν
μέσπν μου, καί ἀνά χειρας μίαν
λεκάνην καί μέ ἐντός αὐτῆς ἕνα
δοχεῖον μέ νερό, κρατούμενος
δεξιὰ-ἀριστερά ἀπό Ἱερέα καί
Διάκονον, ὠδηγήθην εἰς τόν Θρό-
νον πρό τοῦ Ἐπισκόπου ὄν
ἀφοῦ ἠσπάσθην, τρίς ἔρριξα (sic)
εἰς αὐτόν νερό διά νά νίψη τās
χειρας του λέγων «ὄσοι πιστοί»
τρῖς, γενόμενος ὑποδιάκονος,

εὐχομένου τοῦ Ἐπισκόπου «(...) καί ἐλαία κατάφορτος ἐν τῷ ἀμπελῶνι (...)».
Μετά τό πλίσσιμο (sic) ἀφοῦ ἐσπόγγισε τās χειρας του μέ τήν πετσέταν, ἔθεσεν
αὐτήν ἐπί τῆς κεφαλῆς μου, ὅπου μέ τήν λεκάνην καί πάλιν καί ὑπό τῶν ἰδίων
βασταζόμενος ὠδηγήθην πρό τῆς εἰκόνος τοῦ Κυρίου, ὅπου παραμεινάς ἕως
τῆς Μεγάλης εἰσόδου προσπυχόμενν θερμά.

Τότε μέ ἐκάλεσεν ὁ Ἐπίσκοπος πρό τῆς ὠραίας πύλης, νιφθεῖς καί πάλιν,
χωρίς «ὄσοι πιστοί», ὁπότε καί πάλιν τήν πετσέταν ἔθεσεν ἐπί τῆς κεφαλῆς
μου, καί ὠδηγήθην πρό τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, ἀπό ὅπου κατά τήν ἀμέ-
σως Μ. Εἴσοδον ἠκολούθησα καί ἤμουν τελευταῖος τούς ἐξεληθόντας ἱερεῖς.
Ἀφοῦ ὄλοι εἰσπῆθον ἐγώ καί πάλιν πρό τῆς Θεοτόκου ἐστάθην ὅπου ἐκεῖ καί
πάλιν προσευχόμενος ἔμεινα καί κατά τήν μετουσίωσιν ὅπου ὅπως ἤμουν
ἐκλίνα γόνυ. Κατά τό ἄξιον ἐστίν οἱ αὐτοί ἱερεῖς μέ ἔφερον πρό τῆς ὠραίας
πύλης πρό τοῦ Ἐπισκόπου ὄν ἕκαστος «κέλευσον, κελεύσατε Ἄγχε Δέσποτα
τόν νῦν προσερχόμενόν σοι». Ἐκεῖ προσευχηθεῖς ἐπί τῆς κεφαλῆς μου προεχεί-
ρισέ με εἰς Διάκονον ὁπότε θριαμβευτικῶς τῶν ἱερέων ψαλλόντων τό «Ἅγιοι
Μάρτυρες... Ἡσαῖα...» εἰσπῆθον εἰς τό Ἅγιον βῆμα βασταζόμενος πάντοτε ὑπό
τῶν ἀδελφῶν, ὅπου κύκλῳ ἀσπασάμενος διά 3ην φοράν τās 4 γωνίας τῆς
Ἁγίας Τραπεζῆς, τήν χεῖρα τοῦ πρό τῆς Ἁγ. Τραπεζῆς καθημένου Ἐπισκόπου,
τό ἐπιγονάτιον αὐτοῦ, κατέλιξα (sic) πρό τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ὅπου γονατίσας
διά τοῦ δεξιοῦ ποδός καί θέσας τās χειρας ἐπί τῆς Ἁγίας τραπέζης, καί ὑπο-
κλίνας τήν κεφαλῆν ὁ Ἐπίσκοπος ἔθεσεν τήν χεῖρα του ἐπί τῆς κεφαλῆς μου
ἐπικαλούμενος τήν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος να κατέλθῃ ἐπ' ἐμέ, τῶν
ιερέων πάντων γονατισάντων καί παντός τοῦ ἐκκλησιάσματος τῶν ψαλτῶν

λεγόντων μέ πραΐαν φωνήν τό Κύριε έλέησον. Ὡ τί ιερή στιγμή, ὦ Φρικτόν μυστήριον!!! Μετά ήγέρθην καί έπαρουσίασέ με διά τής ώραιάς πύλης εἰς τό Ἐκκλησίασμα δίδων μου τό ώράριον, έπιμάνικα λέγων μοι τό «ἄξιος», άπαντων τό εκκλησίασμα «ἄξιος»...

Τά άνωτέρω μου έφόρεσαν οἱ άδελφοί ιερεῖς.

Μετά έπῆρα από τίν χειρα του Ἐπισκόπου τό Ἅγιον σῶμα του Κυρίου εν τῇ παλάμη καθάρισας διά τής γλώσσης κάθε τεμαχίδιον σκουπίσας έπίσης αυτό επί του άντιμνησίου διά τής μούσσης. Ἄφου έκοινωνῆσα καί του αίματος υπό του Ἐπισκόπου, μου έδωσε ό Ἐπ. άνά χειρας τό Ἅγιον Ποτήριον ό σταυροειδῶς έπαρουσίασα εἰς τό εκκλησίασμα, άναφωνῶν «Μετά φόβου Θεου...» μέ καταφανῆ συγκίνησιν, όμοίως καί τό δισκάριον σιωπῶν.

Ἄφου τό μέν Ἅγιον Ποτήριον παρέδωσα εἰς τόν Ἐπ. τό δέ δισκάριον έτοποθέτησα άριστερά τής προθέσεως.

Ἄμέσως πρό τής Εἰκόνας του Κυρίου επί του βήματος τό «Ὁρθοί, μεταλαβόντες...».

Κατόπιν του Ἐπ. εύλογοῦντος μετά του π. Στυρ. Διακόνου ιστάμεθα εἰς τόν ναόν πρό τής ώραιάς πύλης, όπου άπολύων, θέτει επί τής κεφαλῆς μου τό καλμαύχιον καλῶν με νά ἄρω τό βαρῦ φορτίον τής άποστολῆς μου.

Οὕτω εν μέσω συγκινήσεων καί παραστεκόντων τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων καί τῶν Ἁγίων έληξε ή ιερά αύτη τελετή τής Χειροτονίας μου, άνοιγούσα εἰς έμέ τίν όδόν προς τούς οὐρανούς καί τίν μέλλουσαν βασιλείαν ἄν ως πιστός Διάκονος ύπηρετήσω Χριστόν.

Εἰς τό ιερόν έγινε ό άσπασμός του Ἐπισκόπου, τῶν πρεσβυτέρων καί πάντων τῶν άδελφῶν, καί τῶν σεβ. κ.κ. Παναγιωτοπούλου, Καυμάλη.

Ὁ Ἐπίσκοπος εκφράσας τίν χαράν καί ικανοποίησίν του διότι χειροτονούσε εἰς τό πρόσωπόν μου τόν 18ον εκ τῶν κόλπων τής σεβασμίας άδελφότητος ή «Ζωή» προερχόμενον, εἶπε ότι αυτοί εἶναι καί ή μόνη του περιουσία.

Ἐν συνεχείᾳ ώδηγήθημεν εἰς τό Ἡγουμενεῖον όπου προσεφέρθησαν κεράσματα.

Ἐν συνεχείᾳ έπορεύθην εἰς τό Οἰκοτροφείον προς άνάπαυσιν.

Εἰς τάς 4:30 τό άπόγευμα, συνάντησις μέ τόν πνευματικόν μου π. Χριστοφόρον εἰς Ἁγ. Παρασκευήν. Ὅταν εκεί ζήτησα νά του εκφράσω τίν εύγνωμοσύνην μου δι' όλα, μου άπίντησε ότι εγώ δέν έχω τίποτε περίσσευμα γνώσεων, ή πνευματικότητα διά νά δώσω, ό Κύριος τά έδωσε όλα.

Εἰς τίν παράκλησίν μου όπως συνεχισθῇ ή εκ μέρους τής άδελφότητος

βοήθεια³ καί παρακολούθησίς μου, ἐκ μέρους τῶν Πατέρων, μοῦ ἀπίντησε ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμέ, ἀνάλογα μέ τήν διάθεσίν μου ἀλλά καί τό ποσοστόν πού θά τήν ζητῶ. Τά αὐτά ἐπανελάβε καί ὁ π. Πολύκαρπος, προσθέσας ὅτι. Ἡ (sic) Ἀδελφότης ἔχει τήν ἀρχήν νά παρέχη ἀμέριστον τήν φιλίαν εἰς ἐκεῖνον ὅς θά ζητήσῃ τήν φιλίαν της αὐτήν, ἂν τήν ζητήσῃ 50% ἢ 80% ἢ 100% θά τόν δεχθῆ μέ χαράν καί δῆ εἷς κληρικός.

Ἐπίσης ὁ π. Χριστοφόρος μοῦ συνέστησε προσοχήν καί Προσευχήν, καί ὅτι πρέπει τά συναισθήματα τά ὅποια ἐδοκίμασα κατὰ τήν κρίσιμον στιγμὴν τῆς χειροτονίας μου δέν πρέπει νά παρέλθουν, ἀλλά νά παραμείνουν μόνιμα καθ' ὅλον τόν ἱερατικόν μου βίον. Ὅτι πρέπει νά μέ συνέχη πάντοτε ὁ Φόβος πρὸς τόν Θεόν, καί ὄχι ὁ γενικά ἀφηρημένος φόβος. Ἐν καθαρότητι δέ καί ἀγνόητι ψυχῆς καί σώματος νά ἄπτωμαι τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων.

Γενικά ἡ στάσις μου ἐν τῷ ἱερῷ, τῷ οἰωδίποτε ἱερῷ, νά εἶναι εὐλαβῆς καί μέ φόβον τῆς θείας τοῦ Κυρίου παρουσίας.

Ὁ π. Πολύκαρπος ἔτι προσέθεσε νά προσέξω τήν συνήθειαν, διότι ἡ δύναμις τῆς συνηθείας εἶναι μεγάλη καί χρειάζεται διὰ τήν ἀποφυγὴν τούτου πολὺς ἀγὼν καί Προσευχή.

Ἰκανοποιημένοι καί εὐτυχεῖς οἱ Ἅγιοι μοι Πατέρες διὰ τό γεγονός ὅτι ἕνα ἀκόμη ταπεινὸν ἐργάτην ὠδήγησαν εἰς τήν Διακονίαν τοῦ Κυρίου, καί μέ Πατρικὴν ὄντως ἀγάπην καί στοργήν μοῦ νύχληθησαν νά εὐαρεστήσω εἰς Κύριον διὰ τῆς ὅλης μου ἱερατικῆς μου ζωῆς.

Μοῦ ἔδωσαν καί τήν Διακονικὴν στολὴν γιὰ τήν περίοδον καθ' ἣν θά εἶμαι Διάκονος. (...).

Ἰουλίου 17. 1950

(...) Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθην τόν π. Προκόπιο Εὐαγγελισμοῦ⁴ μέ τόν ὁποῖον συνεζητήσαμεν ἐπὶ ἀρκετόν ἐκδηλώσεων τήν χαράν του, καί δίδων μοι συμβουλὰς, ἐπίσης ἐπιστῶν τήν προσοχήν μου εἰς τήν ἐν γένει ἀναστροφὴν μου. Ἐμείνα πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τήν συνάντησιν αὐτήν. Πρόκειται περὶ ἁγίου Λειτουργοῦ ἀξίου πάσης τιμῆς καί σεβασμοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθην τόν σεβ. κ. Καψιμάλην, μέ τόν ὁποῖον παρέμεινα συνομιλῶν ἀρκετὴν ὥραν σχετικὰ μέ τό οἰκοτροφεῖον Καλλιθέας Σιβιτανί-

³ Ἐννοεῖ πνευματικὴ βοήθεια καί ὑποστήριξι.

⁴ Ἐννοεῖ τόν γνωστό καί εὐσεβῆ Ἐφημέριο τοῦ Νοσοκομείου Εὐαγγελισμὸς, διπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τήν Ἱερά Μονή Ἀσωμάτων Πετρακίου.

δου. Εἰς τό ἄκουσμα ὅτι ἀπεφάσισα νά ἀκολουθήσω τελικά τήν Θεολογίαν, κατόπιν διευκολύνσεως ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς, ἱκανοποιήθη πλήρως, ὁμολογίσας ὅτι αὐτή μου ἡ ἀπραξία καί ἡ ἐκκρεμότης ἡ ἐπιστημονική, τόν εἶχε κουράσει. Ἀργότερα ἀφοῦ ἐζήτησα νά τόν εὐχαριστήσω, δέν ἐδέχθη ἐπαναλαβών σχεδόν ὅσα καί οἱ σεβαστοί μας Πατέρες.

Ἐξέφρασε τήν πικρίαν του δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι παρά τό γεγονός ὅτι ἔφαγον ψωμί ἀπό τήν ἀδελφότητα κ.λπ. κ.λπ. τώρα εἶναι διώκται αὐτῆς, ἐξέφρασε δέ τήν εὐχὴν ὁ Κύριος νά φυλάττη πάντας ἡμᾶς εἰς τό νά φθάσουμεν εἰς τό οἰκτρὸν αὐτό σημεῖον νά στρέψωμεν ἑαυτούς κατ' ἐκείνων οἱ ὅποιοι τά πάντα δι' ἡμᾶς ἔκαμον. (...)

Σάββατον 22. Ἰουλίου

(...) Κατά τό μεσημέρι κάποια ἀθυμία μέ κατέλαβε. Ἀργότερα ἡ σκέψις, ἡ ἐνθύμησις ὅτι πρό ὀκταήμερου ἀκριβῶς ἐγένετο ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία μου, ἦταν κάτι πού μου ἀπέβαλε ἀμέσως τήν κατάστασιν αὐτήν.